

ROMVLVS BVCVR

ARTA RAZBOIVLVI

Tracus Arte

2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
BUCUR, ROMULUS
Arta războiului / Romulus Bucur
București: Tracus Arte, 2015
ISBN 978-606-664-488-4

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția, nr. 2, sector 1

© 2015 Tracus Arte

ROMVLVS BVCVR

ARTA RAZBOIVLVI

Venit mors velociter / Vine moartea pe bicicletă
(traducere: Ion Stratan)

*Prietenilor plecați întotdeauna prea devreme: Madi,
Nino, Sandu, Traian, Andrei...*

arta războiului
(introducere)

Adio. La Axiopolis

pentru seughin

Ca katharsisul pe care îl simți
atunci când plătești o amendă
așa-mi aminteam noaptea-aceea
când, ridicându-se-n două picioare,
pe umeri punându-mi altele două
Cerber privind-mă-n ochi mă-ntrebă
de nume și unde mă duc...

lumina și cerul
var și lut
dealuri și salcâmi
eu – tandru și violent
mușcând dintr-o piersică –
nedesprins cu totul din adolescență

se-aude sunînd din sirenă barcazul
lui Charon cu mine pe punte

balenă de nisip orașul
cinematograful cu podeaua
dată cu motorină în care pîlpîie
scaramouche și frații corsicani
– starurile căpătaseră apucături plebee
erau mai ușor de imitat –
sala de biliard
și dunărea unde mergea lumea
– chiar cea respectabilă –
la o bere eram puști
citeam în fiecare vară
cireșarii și don quijote mă duceam
la nea ismail să beau un sirop
venea unchi-mio nu vii la pește
nu află tac-to nimic
luăm tranzistoru' ascultăm remo germani
hai că o să fie mișto

În jurul meu grăbit se înalță
un țarc ne-ndurat din cuvântul ACUM
«și a f...-o?»
vru să știe unul
din interlocutori dînd
expresie unei mentalități
mult mai răspîndite
decît se recunoaște îndeobște
«nu fiți vulgari» zise
profesorul de latină ultimul
din oraș începînd să declame
cu glas tunător
«și ninge și plouă
și vin sciții și sarmații
bastarnii și roxolanii
pecenegii și cumanii»

Stîngaci la lumina iluminării scriu:

apă neagră-nvîrtejindu-te-n somn

apă neagră apă neagră

apă neagră-nvîrtejindu-te-n somn

dimineața la prînz și seara

Ca niște lumînări în ceață tremurînd
bunicii strămoșii încet toți dispar
ar trebui ceva să rimeze amar sau barbar
iar pentru ultimul vers (săgeți cu) venin

.....

«Și geții rîd ca proștii de graiul meu latin.»*

* Ovidiu, *Tristele*, V, 10 (trad. T. Naum).

Grădina potecilor ce se bifurcă

lui mircea cărtărescu

În zori am intrat la arest
(era duminică și peste noapte
fusesem caporal de schimb)

frunțașul nencescu
mă aștepta la post cu nervii
în pioneze culcat pe șubă
îmi bag piciorul nici în permisie
nu-mi dă drumu' deși mi-a promis
și nu pleca poate fac vreo prostie
am arma încărcată

atunci se ivi
de undeva ofițerul de serviciu
la care nencescu sări în picioare
își puse pe umeri șuba
ca pe o tohoarcă și raportă
că la postul lui nu s-a întâmplat
nimic deosebit)

nu înțeleg ce caută
în toată povestea asta
cimpoieșul din cocorăști

altfel totul e clar
și ceainicul luat acum
o clipă de pe foc
pe care-l țin în mână
nu-l trântesc nu-l arunc
și mândria mea rănită
ideile de a mă face
cioban sau călugăr
sau măcar să
las dracului tot să
zac într-un ungher

(ești soț și tată ai
responsabilități datorii față de societate)

dar nu s-a întâmplat

nimic deosebit

scriu scriu scriu scriu

pe hârtie de culoarea

consistența

gustul

c e n u ș i i

DRAGOSTE & BRAVURĂ

«Din mustață îți cresc păduri
în care se ascund inamici.

RADE-O!»

O, să împlinești douăzeci de ani
sărind în bocancii tăi de caporal
în sunete vesele de goarnă
ia-ți pușca și ranița

Scară rulantă a memoriei:
umilit de ultimele tramvaie
ce se retrăgeau în depou
per pedes apostolorum
spre pîlnia de dragoste
a surîsului ei –
peste treizeci și șase de ore
hainele civile
vor zăcea la loc în dulap
dar deocamdată
tot ce nu e noaptea aceea
nu contează:
... te iubesc... mi-e frig... nu...

(Bineînțeles transcrierea nu poate reda toate
inflexiunile vocii ei și oricum totul se va termina în
zori)

Odiseea, VII, 224

ulise în ecranizarea tv
a odiseii mîncînd brînză
cu ceea ce dialectal se numește brîncă
(da domle grecii
ce cultură)
cîntecul coboară la vale
torent ce duce
pietre arbori civilizații
cetăți ce se prăbușesc
ca un ecran sfîșiat
păstrînd totuși ultima imagine
(«Cetățean al orașului ideilor» HA!)
albastrul mării întîlnindu-se
cu cerul dintre stînci
corabia de cuvinte
pîinea și cercul nostru
de toate zilele

*
* *
*

dai de mîncare pisicii
îi cureți lădița
speli o chiuvetă de vase
gunoiul îl duci mîine
poate o să pui mîna să dai
cu mopul pe timpuri
chestia asta se numea
– în funcție de context –
să faci sectoare
 sau
autogospodărire
strîngi rufele pui altele
în mașină ai verificat
să nu fi lăsat bani în blugi
nu că ar păți ceva (ai mai făcut-o
din greșeală) dar
nu-ți place spălarea de bani
și nu vrei să dai un exemplu
negativ
în calendar o gaură neagră
ziua de naștere a lui frate-tu
e ca și cum ai pune mîna pe telefon
ai forma numărul
 & ai fi înghițit

odă ostaşului cunoscut

de obicei ştim numele soldaţilor
din listele de pe monumentele cu fiii satului
sau din poveştile de familie rareori
din cartea de istorie

 rareori există soldaţi celebri
şi asta se întâmplă (de obicei) după armată
 uneori ei devin o legendă
 care circulă vreo câţiva ani

mai mulţi chiar în amintirile celor
ce au asistat la naşterea ei

de pildă soldatul hariga
care-şi propusese să facă
două sute de zile de arest a reuşit doar o sută
nouăzeci şi opt
 o dată

a stat de gardă în slip cu boneta pe cap
cu centura cu portîncărcătorul & baioneta
pe burtă cu arma la umăr
pe aleea ce ducea
 la comandament

altă dată
 la întoarcerea din misiune
adică după ce stătusem o jumătate de zi
pe burtă în zăpadă în costume de camuflaj
cu muniţia în camioane la vreun kilometru de noi
să nu ne vină cumva idei
 mi-a dispărut lopata

într-o jumătate de oră a completat echipamentul lipsă
în schimbul unui pui fript primit de la bunici
şi a două pachete de ţigări de la chioşcul
unităţii
 pentru aceasta

iau poziția de drepti
și-i dau onorul

literatură, viață

lui Cristian Teodorescu

CONTEXT: anii 1975-1980

PRETEXT: fotografia nemachiată
a unchiului
în fața unui tun și a unei
grupe de soldați –
era totuși un război mondial
așa că nici urmă de cochetărie
în această poză mai curînd
proteză
pentru cuvinte

TEXT: contemplarea unui picior
desculț – fracțiune de secundă
în care auzi mișcă soldat –
lîngă celălalt
pe care ai apucat
să-ți tragi bocancul

lipsa de gust să reciți
balade vesel pentru tristețea
celui plecat la oaste
numai pentru că ești între soldați
(aduși la șezătoarea literară
că e de la tereu băieți
cu carte adică)

unde va la ora asta
la care ești treaz (inertă)
se sună deșteptarea
se întîmplă și în alte locuri
dar nu te interesează

SUBTEXT: *în cazarma cea de peatră
nu e mamă nu e tată
nu e frați nu e surori
numai pași alergători*

*
* * *

ziua a început prost telefonul rămăsese
dincolo și a trezit-o pe ea în loc să te trezească pe tine
după aia nu ți-ai găsit stickul pe care i-l dăduseși aseară
și ți l-a trântit în față a trântit apoi
ușa de la balcon i-a spart geamul
n-ai mai mâncat nu avea nici un rost și oricum
e un bun prilej pentru a mai slăbi puțin
ai scăpat și autobuzul cu care ajungeai fără emoții
la școală ai plecat cu următorul
tocmai puneau numele lui george
crăciun
pe ușa sălii tp8 & poza lui înăuntru pe perete
între timp a murit o vecină de pe scară
o tanti bătrână & cumsecade
la urma urmei
sîntem norocoși dacă ajungem tăblițe
pe ușa unei săli de curs

DRAGOSTE & BRAVURĂ

pentru M. M.

Nu mai ești caporal
și nu mai ai douăzeci de ani.

În calendar: 11 mai. Ei și?
Îți privești epoleții
și dezbraci vestonul.

Troleibuzul rulează liniștit.
Bulevardul Leontin Sălăjan

e acolo și cimitirul
și stația de benzină
și stopurile Totul e ca pe timpuri.

(A.M. «La 24 de ani
și-a pierdut iubitele
și a găsit calea adevărată»)

Deșteptarea e la ora 6
și, dacă vrei, poți evita înviorarea.

Pe masă era o sticlă de vin,
puțină pâine, acum e vodcă,
o gogoasă puțin prăfuită
de cuvinte

«Mi-e frică
primeam noaptea telefoane anonime
în definitiv,
nu sînt decît
o muiere singură.»

«Și e un sentiment atît de
reconfortant să știi
că exiști încă undeva,
că mai trăiești.»

(Există ambiguități
în ultima frază – emițătorul,
identitatea persoanei a doua
a celor trei verbe
dar nu ți-ai propus
să le rezolvi, preocupat
de un final de efect):

trăgându-ți la edec trecutul
cu o frînghie de gumă...

Fortăreața Bastiani

vine toamna –
alt nume pentru atunci
cînd după o petrecere
trebuie să mai și speli vasele

înarmat cu prestața
pe care ți-o dau
costumul și cravata
(ca să nu mai vorbim de catalog)
povestești copiilor
despre un măr putrezit
acoperit de coaja lucitoare
a cuvîntului *măr*
– eventual înflorit –

(praful de cretă pătruns în pielea
mîinii drepte)

măcinat de paseismul
care îți zice incontestabil
la vîrsta lor nu numai eu
dar toată generația mea
era mai isteță
mai puțin indiferentă la carte
decît copiii aceștia

(micile revelații prilejuite de fiziologia
femeii iubite)

un brad de frig îți crește-n trup

să speli vasele

să speli vasele la șase dimineața
nu e cel mai plăcut lucru din lume dar
ai citit undeva că e un bun exercițiu meditativ
o cale spre autodisciplină chiar
așa că te gîndești la ascultări
la un film sovietic văzut pe timpuri
în care un brav ostaș al armatei roșii
bate coclaurii caucazului în căutarea
unui maestru de sambo
și cînd îl găsește acesta
îl trimite pe malul râului cu un ceaun
nespălat probabil de decenii
spunîndu-i să se întoarcă
pentru a-și începe ucenicia
doar după ce l-a făcut lună
să speli vasele în general
nu-i o îndeletnicire prea plăcută
chiar dacă unii din asta trăiesc
iar alții
au practicat-o cel puțin ca pe un
job temporar
să speli vasele e oricum mai bine
decît să faci ordine prin cameră
nu riști să dai de vreo fotografie
cu tine și frate-tu
cînd erați copii
și să realizezi că de fapt
el a murit acum trei săptămîni

Umbra lui Bodiu. La facultate

singurul meu prof de română ca lumea a stat la clasa noastră vreo două săptămîni în care a reușit să mă facă să pricep titu maiorescu după aia l-au luat & trimis la clasa specială de mate nouă ne-au dat o tanti așa de ștearsă că putea să nici nu fie acolo normă număr de ore ni s-a explicat chestie pe care am înțeles-o numai după ce am intrat în sistem noroc că el conducea cenaclul liceului și după ce am scris prima mea poezie mai de doamne ajută mi-a spus că nu crede că ambiția mea e vreo glorie de tip sportiv și nici că optimismul ar fi o trăsătură care mă caracterizează am terminat facultatea m-am întors acasă și ne-am întîlnit pe stradă a rămas să-l sun să ne întîlnim și să stăm de povești am tot amînat era august ca acum pînă într-o zi am auzit că a murit infarct asta după ce jucase tenis la ștrand era tînăr treizeci și ceva și cică mai făcuse în ziua aia cîteva preinfarcturi

la facultate pe culoar lîngă ușa sălii tp8 (sau sala gheorghe crăciun că veni vorba) e poza lui andrei cu o panglică neagră. uneori arde o lumîinare lîngă ea.

arta războiului

lui Alexandru Mușina, in memoriam

... ca un plîns de amanți
într-un hotel mic murdar
cînd înfloresc zugrăveli

Zbigniew Herbert, De ce clasicii

I

frumos discursul tribunului VIRTUS & DISCIPLINA
apoi o zi de marș

nimic nu-i mai plăcut după aceea
decît să sapi șanțuri să faci valuri de pămînt
și să-ți instalezi cortul

în locul prestabilit
mîine la fel e foarte probabil
să fim atacați

VIRTUS & DISCIPLINA
formăm testudo inevitabil unul doi sau mai mulți
tot vor cădea la urma urmei nimeni
nu-i nemuritor pe unii haruspicii deja i-au proclamat
eroi

drept au grăit la urma urmei
ceilalți vor primi o phalera
poate două

tribunul se va întoarce la Roma
va ajunge senator iar noi
vom înțelege în sfîrșit
că totul se reduce la
delațiune & felatiune

II

întotdeauna mai există pământ
de cucerit
barbari de supus
glorie de câștigat eroism
de dovedit
mergem înainte dincolo de munți
dincolo de păduri
alege-ți cu grijă cuvintele ultimele săgeți
pe care le-ai împlîntat în fața ta în pământ
în așteptarea asaltului final
în cap îți răsună versurile
unui cântec de marș al barbarilor
din cohorta ta
OVER THE HILLS AND FAR AWAY

III

ca și cum istoria ar fi fata cu care
te plimbai demult de mână apoi
v-ați despărțit ai plecat în armată

o fi-ncercat să-ți scrie nu știi
ai încercat și tu degeaba ai găsit-o
matroană de lupanar fața ei
era efigia unei monede tocite
de atâtea mâini prin câte a trecut

ai luat-o

de soție n-ați trăit fericiți
până la adânci bătrînețe ți-a dăruit
o fiică Victoria ce n-a apucat să trăiască

un an

IV

există bătălii pierdute de la început
în care ai de optat pentru exterminare
sau pentru decimare

nu mai contează că nu e bătălia ta
de vreme ce ești totuși acolo

AD SIGNUM MEUM INFERNUM DEVOLVETE
auzi din centurion în centurion

ești un catîr (nu însă de-al lui Marius):
nici roman nici barbar cu toate
defectele și ale unuia și ale celuilalt

mai bine-o săptămîină de serviciu
la curățat latrine și te păstrezi
pentru următoarea bătălie iar Tyche
dac-o vrea și pentru următoarea

V

 armele și bărbatul
nici nici
 cărțile și faima

momentul acela cînd nu știi
dacă securea îți va despica scutul întîi
și țeasta apoi sau totul
 se va petrece dintr-o dată

momentul acela cînd crezi (pe bună dreptate)
că zeii înșiși nu te pot salva doar brațul
tău ori poate cel al unui camarad

un pas încă un pas încă un pas
'nainte tot înainte cadavre la tot pasul
ai noștri și ai lor – e-atît de simplu

ca o ploaie înviorătoare de vară
 săgețile cad

un pas încă un pas încă un pas
cade un șir din urmă vine altul
cade și-acela ultimul șir rămîne
cuvinte ultima linea rerum
de-acela nu vor trece

.....

rînduri scrise de o mînă
ce ține stilusul
 ca pe o sabie
și tabula ca pe un scut

VI

nu prea îți vine să stai tolănit
 la umbra fagului
 sau a altui copac
și la drept vorbind nici
 să lucrezi pământul
pentru ca apoi la sfârșitul zilei
cu o cupă de vin în față să meditezi
asupra unui vers
 unei ziceri înțelepte
(de fapt preferi berea pe care te-ai învățat
s-o bei cu barbarii din Nord)
îți mai rămîne de ales între un oraș de provincie
ca gardă de corp în familia
 unui proaspăt îmbogățit
și Roma cîndva te vor găsi într-o insula
atunci cînd mirosul va deveni insuportabil
 pentru vecini
cu o tăbliță căzută alături
 cu cîteva cuvinte în limba ta barbară
zgîriate pe ea

VII

un șoim e un șoim fără-ndoială
un vultur însă e altceva ceva mai mult
era un fiu al lupoaiței i se spunea
(în șoaptă) Invictus
 și noi chiar o credeam
trec anii ca niște etape de marș
soldat devenit artizan negustor
sau poate chiar ținînd o taberna
un surîs o privire o strîngere de mînă
atunci cînd cuvintele nu sînt de-ajuns
oricum un fiu adevărat al lupoaiței
purtătorul vulturului semper Invictus vocabuntur

VIII

optio posibil centurion
sigur nu primus pilus ca să nu mai vorbim de praefectus
într-o cohortă de auxiliari
 într-un castru pe limes

sînteți ultimul avanpost al civilizației ne-au zis și-au plecat
băieții-și ascut săbiile și-și cîrlesc echipamentul
nu prea avem cu ce
 să-l înlocuim dacă se pierde sau strică

sunetul înfrîngerii se aude
 ca șuieratul unei săgeți
 înfigîndu-se în scutul
 camaradului de lîngă tine

un urlet de cîine o ceată de barbari
a fost semnalată la o zi distanță. sau nu.

IX

ai colecționat
onoruri decorații titluri
puse cu grijă în sertare măcar
dacă nu în memoria celorlalți

HIC HABITAT FELICITAS

un timp oprit în loc insectă prinsă într-o picătură
de rășină

 împietrită
fără tinerețe fără bătrânețe

dintr-un cufăr închis acum mulți ani
răzbate un miros de rană stătută

X

cum îmi zicea un negustor
întors din Serica nu te cunoaște
pe tine însuși

 nu-ți cunoaște adversarul
și dezastrul te va lovi fulgerător.
avea dreptate

în primul rînd n-ar trebui să fim aici
(de parcă ar fi vorba de altceva decît
de trădare incompetență sau pură imbecilitate)

n-au călăreți nu va fi ca la Carrhae
sînt mulți va fi ca la Termopile

măcar să rezistăm pînă cînd ai noștri se retrag
cu toții întăriri clar nu vor veni

poate cineva îmi va ridica
 o stelă

ESTE ROMVLVS PERVERSVS SPECIALIS : STOICVS

XI

aerul e rece. și apa.
o bucată de pâine și una de carne uscată
fumul unui sat arzînd în depărtare
cîmpia asta e atît de liniștită
încît îți vine să-ți întinzi mantaua
la pămînt și să te culci pe ea
cu scutul și casca pe partea stîngă
cu lancea la îndemîină în dreapta
să visezi că șezi la capătul
istoriei cu picioarele atîrnînd
în abis

XII

VIR PERFECTISSIMVS onorat cu corona vallaris
corona civica & corona aurea (pe asta o ai și tu
căci intră în atribuțiile tale să aperi o poziție pînă la capăt)
cu o voce destul de puternică încît
să străbată prin hărmălaia cîmpului de luptă
capabil să ia decizii fulgerătoare chiar în timp ce
barbarii din fața noastră scot strigăte
 înfricoșătoare iar noi
lovim ritmic cu săbiile în scuturi și ne pregătim lăncile
astăzi după ce am trecut munții printre păduri
unde s-ar fi putut ascunde triburi întregi de barbari
gata să ni le prăbușească în cap
cu o ostilitate măsurată
ți-a șoptit aici e capătul lumii
 și asta nu se discută

XIII

te plimbi pe străzile oricărui loc din imperiu
vorbești cu oamenii limba imperiului mai toți
o înțeleg deși unii nu vor s-o vorbească pe alții
nu-i înțelegi tu deși o vorbesc

e liniște și pace în imperiu nu mai există
învingători și-nvinși senatorii își
văd de politica lor neguțătorii
de negoț iar plebea de distracții cu dignitas totuși
se zice că barbarii de dincolo de Rhenus
sau undeva în Africa ar pregăti ceva
pe drumuri briganzi nu mai sînt pretorienii
își văd și ei de treaba lor

amicul Dexter & amicul Sinister

se ceartă despre toate astea cu o cupă de vin
pe masă între ei apoi o iau pe Mentula
de mîna și dispar tustrei

totu-i vis și armonie. noapte bună!

XIV

te-ai hotărât: nu vrei
să fii un bătrîn cerşind importanţă
cu poveştile în care apare ca personaj principal
(sau secundar tot aia)

eşti un barbar recrutat la marginea imperiului suspect
prin definiţie
numele oricum n-o să înşele pe nimeni
tovarăşii – căzuţi în lupte şi pentru ei (şi restul lumii de altfel)
nu contează dacă în mari bătălii sau în mărunte hărţuieli
de frontieră cineva le-a luat locul umăr lângă umăr
cu tine

o să cazi şi tu
sau o să mori de bătrîneţe în vreo colonie fără cimitir

un poem un vers
o lance înfiptă-ntr-un cur
gan

ars poetica (cuprins)

artă poetică

flacăra albastră a lamei
ce peste o clipă
îți va lua viața

EXAMENUL

15 febr. 1981 orele 15
JAN PAWEL GAWLIK
EXAMENUL
abonament seria

mestecanii din fața teatrului
(cu toate referințele lor livrești
și mă gîndeam la ea
așa că am intrat

în sală mai ales elevi

("Piesa era o răfuială
între virtute și greșeală.
Scena era un sanctuar
pe unde adevărul trecea foarte rar.")

hlizindu-se de răspunsurile
gen anna karenina a fost
scrisă de tolstoievski
sau revoluția franceză
a fost cauzată de tele-enciclopediști
în timp ce eu
descoperindu-mi
cam aceleași probleme
ca și tînăra eroină
am scos involuntar (?)
legitimația de serviciu:

Unitatea	Grup Școlar IVA
Tov.	BUCUR ROMULUS
Funcția	profesor

de parcă un plus de detalii reale
ar spori greutatea cernelii
pe hîrtie

și ai să ajungi

și ai să ajungi vreun bard județean
povestind despre curajul tău
din tinerețe
și despre prietenii tăi poeți
și despre intrigile care împiedică
apariția nemaipomenitei tale
cărți

și faci câte o vizită iubitei
acea tîrfă numită singurătate
întrebîndu-te mereu
la ce bun
la ce bun acest poem
tinichea legată de coada
speranței

doc williams

*(portret fantezist al unui
poet quasi-imaginar)*

îi spuneau pacienții
pentru prieteni era numai bill
CA(ro) DA(ta) VER(mibus)
obișnuia să spună
făcînd de asemenea speculații
asupra faptului
că în germană & engleză
moartea e de genul masculin
iar poezia e în orice limbă
violon d'encre

artă poetică

Pământ ars de soare,
cu iarbă puțină și aspră,
cîțiva copaci,
imaginea unei fete
(asistența simțea gust de piersică
pe limbă) –

iată ce se vedea
în ochii tînarului
căzut în piață

Și gura șoptind: «Am învins!»

*
* * *

o farfurie cu brânză și roșii.

ai putea continua laconic
transformînd-o într-un haiku
ai putea dezvolta

descriind farfuria
precizînd ce fel de brînză
aducînd vorba despre radioul firește deschis
dînd un detaliu sau altul din

bucătărie

poezia e ca execuția unui mare maestru
fiecare detaliu contează

ci mai degrabă forța nu însă neapărat frumusețea
învelită în vată o bară de fier
cînd te lovește de-abia realizezi

că a pornit lovitura:

o farfurie cu brînză și roșii
pe masă.

* *
* *

caius (la care ai făcut aluzie în alt poem)
te-a poreclit cîndva budulea taiji

e drept că pronunțarea nu e chiar aia
dar e ok totuși

citești la gazetă cum unu' își dă cu părerea despre poezie
cum că ar fi un fel de frenezie discursivă de exaltare inspirată
(pare că) știe ce spune

în orice caz e convins că așa e

învîrți cu lingurița în ibricul cu cafea în clocot
și nu știi dacă e chiar așa sau ești tu obsedat de asta
dar vezi în spuma ce se rotește

cum *yin* se transformă în *yang* (și viceversa)

poezia e ceva despre lucrurile trecătoare
altfel te-ai așeza în fața unei pietre
și ai sta

și ai sta

pînă ai deveni totuna cu ea

1 POEM & ½

proaspăt sosit în bucurești
în căminul 6 martie
am fost întâmpinat
de un vlăjgan dubios
cu plete și mustăți
ce mi s-a recomandat ion

spre seară l-am găsit
făcându-l idiot
pe un tip lungit
în patul de alături
care citea hemingway și
nu-i dădea atenție

(ușor intimidat am aflat că erau poeți)

apoi a mai venit unul
– mai târziu avea să ne spună
că scrie cel mai mare roman
al tuturor timpurilor –
salut vere zise
ocupînd ultimul pat liber

să bați la mașină cuvîntul curaj
pe masă să cazi doborît de efort
și vrafuri de cărți să te-ngroape tăcut
poemul să-l scoată în zori din morman
să ai șansa să auzi vocea egală înghețată
a lui T. S. Eliot recitînd *Prufrock*

să stai cu sandu mușina de vorbă
despre toate acestea

să fii
cuțit înfipt între noapte și zi

* *
* *

el e poet

adică o persoană respectabilă
aproape o instituție

nimeni nu știe precis
din ce trăiește o fi avînd o slujbă o moștenire
sau la urma urmei din vînzarea cărților
care apar discret nu fac valuri în presă

la lansări vin puțini
dar buni mai merge pe la cîte un festival
din cînd în cînd îl mai cheamă la vreo televiziune
nu spune lucruri extraordinar de înțelepte nici tîmpenii
chestii de bun simț
o fi avînd nevastă & copii sau amantă
ori iubita lui e Poezia nu știm
nimic un nume
adunat pe-o carte dată la topit
ca să salvăm biosfera

bled

lui andrei bodiu

e un loc romantic –

o stîncă (putem să-i spunem neagră)

un vechi castel un lac albastru

(codrii sînt și ei prezenți pe munții dimprejur)

nuferi galbeni o insuliță într-un capăt al lacului

cu o biserică pe ea (plus legendele de care e plin locul)

uneori o ceață mistică desfăcîndu-se maiestuos

ca mantia unui împărat-poet și lăsînd să plutească

falnic o lebădă urmărită de un lebădoi neîndoielnic

crezîndu-se zeus printre trestii să se culce

cu ea

timpul însă nu stă pe loc –

e un duh nou al vremii

s-au îndulcit năravurile

de-un paregzamplu cele patriarhale

sau cel puțin asta părea să-i spună

lebădoiului o doamnișoară vehementă

între două lovituri înverșunate cu poșeta

iară noi ca niște epigoni

ai romanticilor

stăm la o bere

contemplăm peisajul

și croim planuri din cuțite & pahară

poet (încă) tânăr

“La cincisprezece ani am prins
să studiez cu patimă”

să umpli cu muzică
golul dintre cuvinte?
vine seara și ești mai
lipsit de apărare
ca o frunză

“La treizeci mi-am
înfipt cu nădejde picioarele
în pământ”

e primăvară sufletu-i
un câine jigărit
ce cu greu și-a rupt
lanțul

abia întrezărite pentru o clipă
dispărînd pe veci după alta
șiruri de semne

pe un palimpsest:

En l'an trentième de mon âge...

de morte poetae*

lui alexandru mușina

n-ai avut norocul să fii un poet mort tînăr
(și din această cauză genial)
și nici un bețiv bătrîn
(cu același statut)
ori măcar persecutat politic
scrii deci sub un titlu pompos

DE MORTE POETAE

întrebîndu-te dacă să pui note de subsol
pentru a-ți dovedi erudiția
sau să te mulțumești cu aluzii
ca să nu pari pretențios:

de bătrînețe de foame
de inimă de overdose
asasinat de necaz – ca dușmanii – citind
versurile cîte unui confrate
de gripă de friguri
de prea mult alcool
îneecat de rușine
de sifilis de pluton de execuție
de tuberculoză de-sine-ucis
din greșeală spînzurat
în lagăr
în accident de tramvai / de mașină
înțepat de un trandafir pe front
eroic sau dimpotrivă
sărind de pe pod

* Despre o potaie moartă (lat.). Ca să nu fie discuții: după lansarea volumului lui Alexandru Mușina, *Personae*, într-un ziar local a apărut un articol în care era se spunea că e vorba de un personaj numit Nae, de unde titlul *Personae*...

or să îți pună vreo placă pe casă
și-or să-ți ridice firește statuie
va fi desigur o după-amiază ploioasă
și-ndurerata asistență va cam face cuie
atunci când o să fii al neamului erou
și bineînțeles că nu vei învia din nou

post*script***um (încheiere)**

bilanț

pentru toni

aceasta e ceea ce ai
și ceea ce ești
o mână de-obiecte amintind
victorii și înfrângeri
un colț al tău o-mbrățișare
cald locul în fotoliu lângă sobă
vreo patru cinci castane și-o măceașă
o frunză de trifoi cu patru foi
și-o aripă de flutur
păstrate-n edgar allan poe și în baudelaire
portretul tău brodat pe o batistă
ce flutură îndepărtându-se
în seara ca o pîlnie de sticlă verde

ușor de zis destin

ultima noapte departe de casă
și cîrma mereu îndreptată
spre port

istoria gesturilor unui om – cîteva cuvinte
etichetă de borcan în farmacie

și te agăți disperat
de acele ceasului

viața ta ca o boabă de strugure
strivită pe limbă

cîntec

și prin carnea mea au trecut
ghearele de vînt ale urii

strigătul meu alungă
demonii lucrurile
se cutremură și
se reasează eu
sînt doar un fir
de polen prins într-un vârtej
sîngele mi se curbează
ca sub mîinile
unui meșter priceput
izbucnind în mii de flori
de lotus

frumusețe a lumii a deșertăciunii
lucruri de care (mi se zice să)
mă străduiesc să mă leapăd
zgură de versuri de cîntece
de mici plăceri

ca o nuia proaspăt cojită
să sclipesc în soare
să nu mai văd nimic
să cînte vîntul prin mine
flori să plutească la vale

pe rîu

* *
* *

te scoli cu
amărăciunea lumii
asupra ta
(bărbații și femeile
un vers promițător)
dincolo de geam
strada umedă și neagră
bocănit de pași
gustul unui pahar
cu apă
nespus
de dulce

*
* * *

frunză eliberându-se de apă
inimă pulsînd tot
mai încet

te strîngi în tine
cu genunchii la gură
femeia nu te primește
într-însa
lumea
nu te vrea

o șoaptă a vîntului ecoul
unui scîrțîit
într-un ungher încă
trăiești încă trăiești

*
* *
*

golul unei zile de toamnă
mai mare decît frunza
ce plutește lin să-l astupe

(îți cauți prietenii vă
strîngeți în brațe mai
aveți încredere)

nimic nu se schimbă
se mai adaugă
un strat lemnos pe
sîmburele piersicii

muști cu sete
și zîmbești silit

*
* * *

jupoi iluzia
și te îmbraci
în pielea ei

(o melodie frumoasă și tristă)

te întorci cu fața
spre un colț
ea își aranjează
hainele

surîzi și ți se oferă
o floare

nel mezzo del camin

apoi vor veni niște nopți înalte
pline de o melancolie
nesfârșită

și îți vei aminti de întoarceri neglorioase
mai ales de ele mai puțin de lumina
micilor triumfuri

pisică la pîndă într-un ungher
moartea ta adolescentă

*
* * *

străzile lungi și drepte
ca și pustii
se deschid în tinericului
câte o fereastră se luminează
și tu afară tu afară
la stînga la dreapta
oricum n-are nici o
importanță tot acasă
ajungi
într-o ficțiune confortabilă

*
* * *

moartea vine într-o zi cu vînt
aerul e o epidermă electrică
în cafenele oamenii stau perechi
la mese
brusc străzile
devin pustii și drepte cîte o fetiță
jucîndu-se pîndită de sub porți de maniaci
bătrîni dispere speriată se lasă o
umbră cafenie
te apleci să culegi
o castană vezi o mulțime în delir
prosternîndu-se la picioarele tale
un abur amarului gustul rămas
după o înghițitură de ceai

spărgeam lemne

spărgeam lemne în curte mă simțeam
legat de viață ca frunza de pom
toporul pătrundea prin butuci
dintr-o singură lovitură puteam
spune acum o săptămână sau acum
o lună cu aceeași ușurință
cu care ai spune aseară
sau azi dimineață în tunicul
se prăvălea din cer
cu naturalețea cu care ai spune
va veni moartea și va avea ochii tăi
fără să-ți pese că nu-ți aparțin
cuvintele mai mult decât
propria-ți moarte

*
* * *

privirea ațintită în asfințitul
care se întinde încet pătrunzându-te
ca acuarela o hîrtie poroasă
o imagine prețioasă

tensiunea

pe care n-o poți împărtăși
poate fi un alt nume al singurătății
scăpate din lesă

care-ți sfîșie

pielea carnea oasele

pînă rămîne un abur

al răsuflării

fumul ridicîndu-se

dintr-un bețișor de santal

dat unui mic cerșetor

*
* * *

a fost o zi frumoasă
 lumina se-ascunde încet
mame cu copii
 se-ndreaptă spre casă

ai putea spune o zi împlinită
(care e rostul unei zile?)
rîndunelele la fel ca acum
mulți ani
deja încep să plece
a fost o zi frumoasă
 ca un avertisment

viața o durere care trece